

met Slesvig, og dertil har man søiet, at, naar Kongelovens Arvesølge affaffedes, da stod Danmark uselvstændigt og udsat for Døling, medens derimod Kongelovens Arvesølge sikrede Danmarks Selvstændighed og Udelelighed. Jeg maa i saa Henseende bemærke, at det forekommer mig, at det ikke er Kongelovens Arvesølge, som er det faste Baand mellem Kongeriget og Slesvig. Slesvig blev, naar man holder sig til Begivenhederne i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, incorporeret i Danmarks Krone som et Land, der i Tidernes Modgang var frarevet Samme. Det er altsaa en Realunion, som finder Sted mellem Kongeriget og Slesvig, det er ikke blot en Personalunion, som det vilde være, hvis det blot var Kongelovens Arvesølge, der var Baandet mellem disse Kronlande (Hør!). For at den Erobring, som den danske Konge havde gjort af Slesvig, skulde medføre, at dette Land skulde blive bestandigt sammen med Kongeriget, er det vistnok nødvendigt, at der for begge Lande erholdes samme Arvesølgelov, men, om Arvesølgen var cognatist eller agnatist eller agnatist-cognatist, det var forsaavidt ligegyldigt. Naar Kongelovens Arvesølge affaffes og der gennemføres en ny Arvelov, løsnest intetsomhelst Baand imellem Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig. Hvis man endog vil antage, at et Baand, som forbinder dem, ophæves med den gjældende Arvelov, saa forbindes de igjen ligesaa meget ved den Arvelov, som paany indføres.

Ved Affaffelsen af Kongelovens Arvelov, lider Landets Selvstændighed Intet. Det Tilfælde kan indtræffe, at Prinds Christians mandlige Arvinger uddøe, og at der da igjen skal træffes en Bestemmelse om, hvem der skal være Thronarving. Man mener formodentlig, at ved denne Leilighed vil Danmark paa Grund af Ruslands Reservation ikke staae fuldkommen selvstændigt, men hvis saa er, saa ligger ingen U selvstændighed deri, at Kongelovens Arvesølge er affattet og en ny indført, men den ligger deri, at der indtræffer det Tilfælde, at Arvelovens Regler ere udtømte. Det Samme kunde ogsaa tænkes, naar der var indrømmet baade Agnater og Cognater Arveret. Det er vel sandsynligt, at det i saa Fald vilde indtræffe langt senere, men det kan dog ikke benægtes, at det kan

indtræde. Heller ikke, efter hvad jeg tillod mig at bemærke, kan jeg skjønne, at Danmarks Udelelighed sikres ved Kongelovens Arvesølge, naar det nemlig er rigtigt, at det ikke er en vis Arvesølgemaade, som forbinder Landene, men det er den Ret, hvorved disse forskellige Lande maatte være erhvervede og incorporerede i Kronen. Man har henvist til den uslykkelige Stilling, hvori Landet kunde komme, hvis Hs. Høihed Prinds Christians mandlige Afkom uddøde, og man, naar man da skulde træffe en Overenskomst om en ny Thronarving, ikke kunde faae en saadan bragt istand, og man har meent, at dette Tilfælde vilde være saameget farligere, som Landet selv ikke skulde have nogen Ret til at tage nogen Bestemmelse. I saa Henseende maa jeg bemærke, at Londonertractaten kun gaaer ud paa, at Stormagterne ville modtage det Forslag eller de Meddelelser, som maatte gjøres af Danmarks Konge. Der er egentlig ikke paalagt Danmarks Konge nogen Forpligtelse i Tractaten til at søge deres Medvirkning. Tractaten, som saadan, indeholder aldeles ikke nogen Hindring for, at Danmarks Konge kan, om fornødent, med vedkommende Nations Samtykke paa constitutionel Maade, hvis Saadant er foreskrevet, træffe Bestemmelser om Thronens Besættelse. Imidlertid er det vistnok saa, at den, som maatte være Konge paa den Tid, ikke leetelligt kan undlade at ansee det som en Pligt at gaae den Vej, som Londonertractatens 2den Artikel anviser.

Man har troet, at det var meget uheldigt, at man ikke har vedligeholdt, hvad der skulde forudsættes i de foregaaende Acter, at Hans Høihed Prinds Christian bliver Arving ifølge Kongeloven, men at denne Arvelov affaffes, og at derefter Prinds Christian kaldes til Thronarving. (Hør!). Men i saa Henseende maa man være opmærksom paa, at Prinds Christian ikke kan blive Thronarving ifølge Kongeloven. Renunciationerne fra hans Gemalinde eller fra de, der maatte være de nærmest Arveberettigede, ville ikke være tilstrækkelige til at overføre Kronen paa hans Hoved (Hør!). Kongelovens § 37 er ligefrem til Hinder derfor (Hør!). Der er ved det Forslag, som indeholdes i det kongelige Budskab,